

TUVI HAKKAS TALUNIKUKS

URVE TINNURI

Pärnu 2022

Illustreeris Jana Valge
Toimetas Heli Hallik
Küljendas ja kaaned kujundas Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

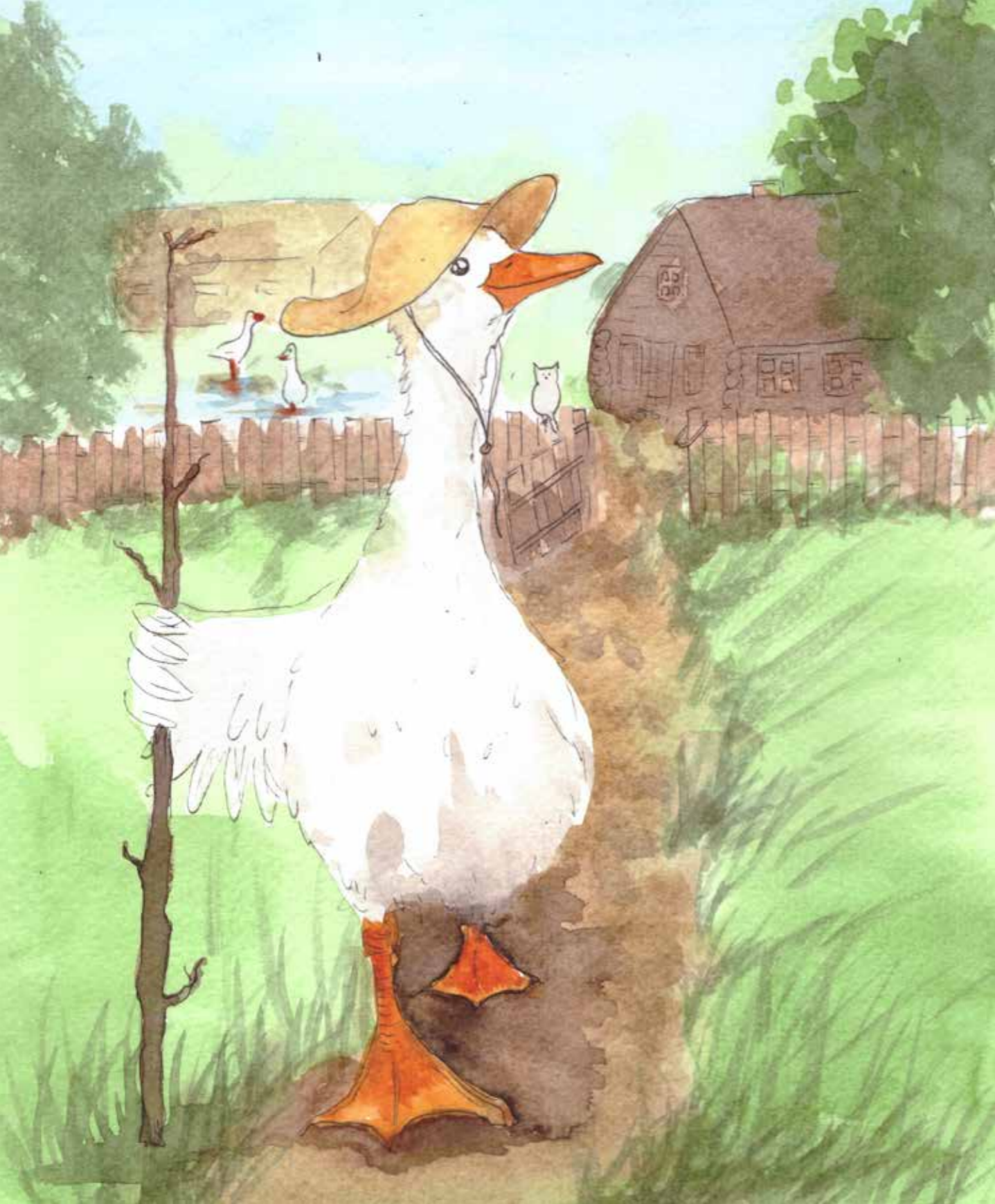
ISBN: 978-9916-668-34-4

Trükk: MJ Konsult

Pärnu 2022

Hea Tegu kirjastus
www.fil.ee

Koduhani läks reisima

Laisk ja priske koduhani
tahtis näha ookeani,
mis on sinine ja lai
ja kus ringi ujub hai.

Hani ette ajas rinna,
otsustas: „Aeg teele minna!“
Aiavärava ta paotas,
uljalt tiivad lahti laotas.

Lendas meetri, lendas kaks,
juba otsa lõppes jaks.
Potsas rohu sisse maha
väikse konnatiigi taha.

Hani mõtles: „Küll on lugu,
liiga täis sai söödud pugu.
Kauge ookeani randa
tiivad mind ei jaksa kanda.

Siin ei aita nutt või hala,
ah, ma lähen hoopis jala!
Ei see reis saa pikalt kesta,
kui ma kohe tõmban lesta.“

Omaette vaterdades
teele asus paterdades.

Isevärki rahvas

Väikses kortermajas vahvas
elas isevärki rahvas.
Kõik nad kandsid, oh mis ime,
üpris imelikku nime.

Üks neist oli Pillapalla,
teine oli Trillatralla,
kolmas oli Sinkasonka,
neljas aga Vinkavonka.

Kogu aeg ses väikses majas
läbisegi hüüdeid kajas:
„Tere õhtust, Pillapalla!
Kuidas läheb, Trillatralla?”

Tule külla, Sinkasonka!
Palju õnne, Vinkavonka!“
Kõigile kõik enne ööd
rõõmsalt soovisid: „Head ööd!”

Neli naabrit nõndaviisi
elasid seal omaviisi –
pilla-palla, sinka-sonka,
trilla-tralla, vinka-vonka.

Lepatriinu ostis täppe

Täpiline lepatriinu,
nipsutades näppe,
lendas poodi ja sealt ostis
kotitäie täppe.

Täpiliseks tippis vaiba,
kardinate satsid,
kõiki linikuid ja tekke
varsti täpid katsid.

Tuppa, sahvrisse ja kööki
tuhat täppi jättis,
tipitäpilised kruusid
riiulile sättis.

Sõpradele ära kinkis
lillelise voodi,
ruudulise sohva tassid
vanakraamipoodi.

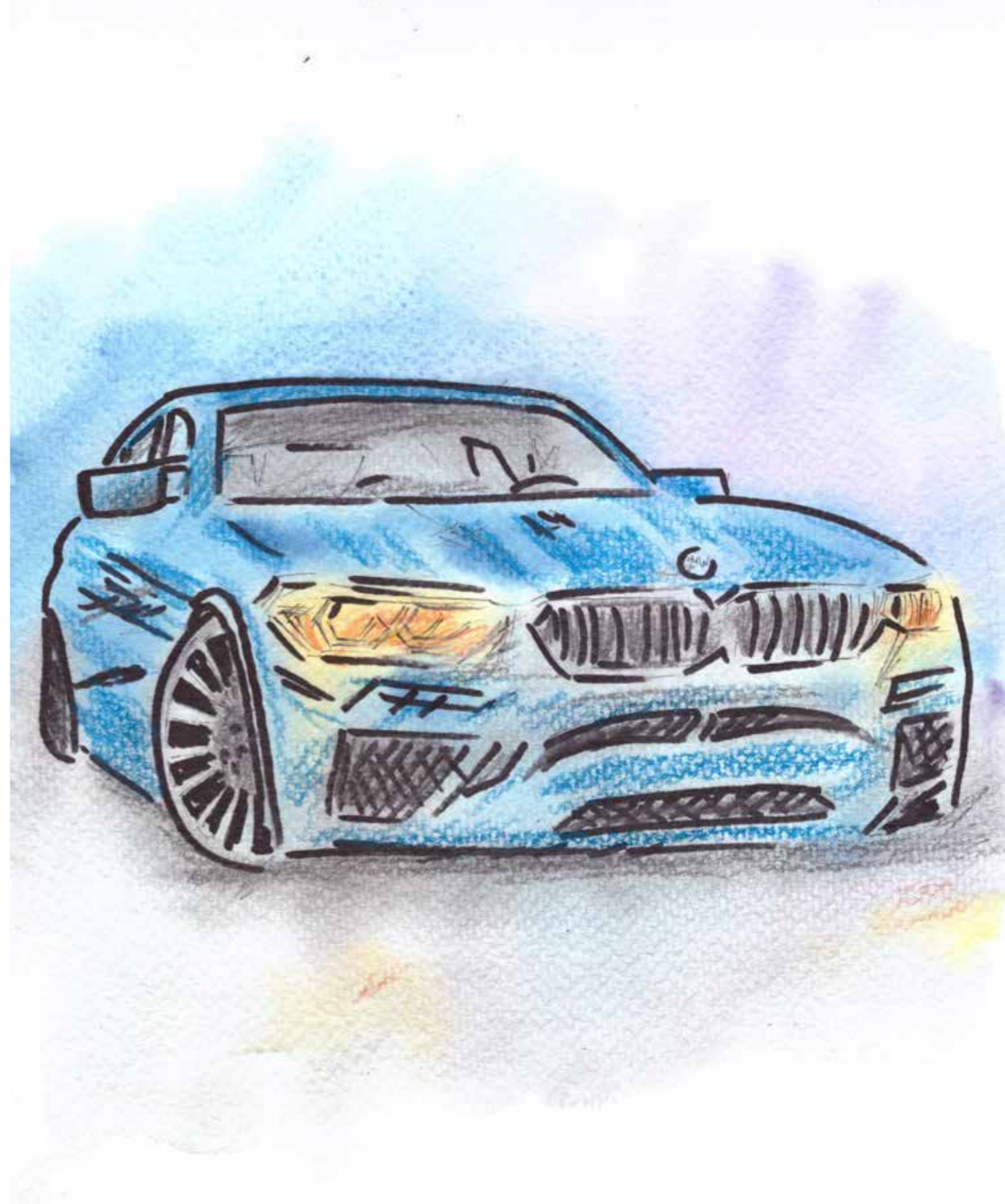
Vöödiline madrats leidis
koha kolikambris,
träksiline pajakinnas
aga prügiämbris.

Rahulolevalt siis vaatas
tubades ta ringi,
rõõmsal meelel kõpsutades
täpilisi kingi.

Ülbe BMW

Parklasse, mis üle tee,
sõitis uhke BMW.
Põlastades liiklusreegleid,
ülbelt välgutades peegleid
kõiki autosid ta nügis,
teiste vahele end trügis.
„Romud, kuulake mu juttu,
kiirelt tõmmake siit uttu!
Kõiki teid siit välja söön,
kohe platsi puhtaks löön.
See on minu!“ uhkelt praalis,
valjult töristas signaali.
„Ükski Audi, Ford või Honda
enam ringi siin ei konda,
Volvod, Nissanid ja Kiad
oodatud ei ole siia.
Ruttu-ruttu pihku rool,
kaduge ja lõpp on lool!“
Autod läksid pikas roodus,
kuni peatusid nad kodus,
raskelt vajutades gaasi,
peitu vurasid garaaži.
Parklas aga üle tee
naeris ülbe BMW:
„Laiutan nüüd nagu soovin,
kiiruskatseid teha proovin.
Ühtki autot jalus pole,
kihutan nüüd nii mis kole.“
Nagu lennuk ringi lendas,
oli väga kindel endas,
siiski külili ta käis,
silmad nüüd tal häbi täis.

10

Lehm ja hulkurkass

Lehm sai uue korteri
linnamajja suurde,
hulkurkassi elama
võttis enda juurde.

Jalul olid mõlemad
juba koidust saati,
tööle sõitsid trammiga
piimakombinaati.

Kohukesti tegid seal
mitmeid tosinaid,
kohupiima sisse panid
rohkest rosinaid.

Valmistasid värsket võid
suure kamaka,
hapupiima tegid ka,
mis maitseb kamaga.

Usinasti töötades
ei mõelnudki nad muust,
kui vaid mekilt mõnus saaks
jogurt ja ka juust.

Õhtuni nad tegid tööd
suure hoolega,
koju jõudes rõõmsalt jõid
kohvi koorega.

Pärdik igatses batuuti

Pärdik kisas nagu suutis:
„Tahan endale batuuti!
Ei saa ma miskit parata,
et mulle meeldib karata,
lõbusasti hopsata,
peaga pilvi kopsata.“
Pärdikule ütles isa:
„Poju, ära tühja kisa!
Ahv batuuti küll ei vaja,
tema hüppab kogu aja
üles-alla puu pealt puule,
kargab kalpsti kasvõi Kuule.
Hüppeks kasutab liaani,
lendab vihti taevast maani.“

